TIK ELEKTRONINĖ VERSIJA

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis 2020 m. Gruodis Nr. 215

Džiaukitės viltimi, būkite kantrūs išmėginimuose, nepaliaujamai melskitės (Rom 12, 12)

Apaštalas Jokūbas visus mus kviečia: „Mano broliai, laikykite didžiausiu džiaugsmu, kad patenkate į visokius išbandymus“ (Jok 1, 2).

Tegul negąsdina mūsų jokie virusai, pandemija ir visos kitos krizės.

Tikėkime ir gyvenkime viltimi, kurią skelbia Kristus: „Aš jums tai kalbėjau, kad manyje atrastumėte ramybę. Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16, 33)

Ramaus, viltingo, šviesaus Šv. Kalėdų ryto!

Monsinjoras Vytautas Grigaravičius

2020 m. gruodžio 24 d.

VATIKANO NAUJIENOS

Šv. Juozapo metai

Mylintis tėvas, švelnus, klusnus Dievui, visus priimantis, drąsiai kūrybingas, darbštus, kuklus, nesiveržiantis į pirmas vietas – šiais žodžiais popiežius Pranciškus apibūdina šventąjį Juozapą, skelbdamas jam skirtus metus, kurie visoje Bažnyčioje bus minimi nuo šių metų gruodžio 8 d. iki 2021 m. gruodžio 8 d.

Apie savo sprendimą popiežius Pranciškus pranešė gruodžio 8-ąją paskelbtu apaštališkuoju laišku „Patris corde“ („Tėvo širdimi“). Šv. Juozapo metai skelbiami šiemet minimos šv. Juozapo paskelbimo Bažnyčios globėju 150 metų sukakties proga. Visuotinės Bažnyčios globėjo titulą šv. Juozapui suteikė popiežius Pijus IX 1870 m. gruodžio 8 d. paskelbta bule „Quemadmodum Deus“.

Gruodžio 8-ąją paskelbto popiežiaus Pranciškaus apaštališkojo laiško „Patris corde“ fone yra COVID-19 pandemija, kuri, kaip rašo Pranciškus, verčia mus matyti tuos paprastus žmones, kurie, nebūdami dėmesio centre, kasdien su nepaprasta kantrybe liudija viltį. Nors šv. Juozapas gyveno santūrų, kone nuo žmonių akių paslėptą gyvenimą, jis buvo neprilygstamai svarbus išganymo istorijos veikėjas. Jis buvo Šventosios šeimos tėvas, savo tėvystę pavertęs meilės auka, tarnavimu į pasaulį atėjusiam Mesijui.

Pasak Pranciškaus, šv. Juozapas šiandien ypatingai aktualus mums duodamu atvirumo kitiems, svetingumo pavyzdžiu. Juozapas yra „priimantis tėvas“ pirmiausiai dėl to, kad be jokių išankstinių sąlygų priėmė Mariją ir su ja susijusį didįjį Dievo planą. Marijos sutuoktinis, pasitikėdamas Viešpačiu, priima savo gyvenime sutinkamus įvykius su drąsiu tikėjimu, kuriuo jį apdovanojo Šventoji Dvasia. Per šventąjį Juozapą kiekvienam iš mūsų šiandien Dievas sako: „Nebijok!“.

Savo apaštališkajame laiške „Patris corde“ Pranciškus rašo apie šv. Juozapą kaip žmogų, apdovanotą drąsiu kūrybingumu, sugebantį gyvenime sutinkamus sunkumus paversti galimybėmis, nauja pradžia. Jam, kaip ir visiems pasaulio šeimų tėvams, teko susidurti su konkrečiomis savo šeimos gyvenimo problemomis, tačiau kiekvieną kartą jis jas sprendė drąsiai pasitikėdamas Dievo apvaizda. Juozapas, sąžiningas stalius, taip pat mus moko darbo orumo, džiaugsmo, kurį patiria žmogus, valgydamas savo rankomis sau ir savo šeimai uždirbtą duoną.

„Tėvu ne gimstama, bet tampama“, – tęsia Pranciškus, savo laiške primindamas vieną esminių tėvystės aspektų – atsakomybę už vaikų ugdymą. Deja, šiandienėje visuomenėje labai dažnai matome jaunosios kartos žmones, kurie elgiasi ir mąsto taip, tarsi būtų našlaičiai. Juozapo pavyzdys labai reikalingas šiandieniam pasauliui, kuris dažnai painioja autoritetą ir autoritarizmą, tarnavimą ir pataikavimą, paguodą ir priespaudą, meilę ir materialinį aprūpinimą. Šiandien pasauliui kaip niekad reikia tėvo.

Kartu su popiežiaus Pranciškaus apaštališkuoju laišku „Patris corde“, kuriuo skelbiami Šv. Juozapo metai, paskelbtas ir Dieviškojo kulto ir sakramentų tvarkos kongregacijos dekretas dėl visuotinių atlaidų. Šv. Juozapo metais visuotinius atlaidus bus galima gauti kovo 19-ąją ir gegužės 1-ąją, tai yra šv. Juozapo – Šventosios šeimos ir Visuotinės Bažnyčios globėjo ir šv. Juozapo darbininko švenčių dienomis, taip pat kitomis dienomis šeimoje kalbant rožinio maldą, dalyvaujant rekolekcijose arba medituojant „Tėve mūsų“ maldą, darant artimo darbus, meldžiant šv. Juozapo užtarimo persekiojamiems žmonėms ir dirbantiesiems.

Parengta pagal www.vaticannews.va

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Krikščionių Kūčios ir Kalėdos

Aleksandra BANCEVIČIENĖ

Betliejuje gimsta Jėzus – įsikūnijęs Dievas, žmogaus džiaugsmo ir laimės šaltinis, nuodėmingos žmonijos gelbėtojas. Dievo sūnus tvartelyje tampa žmogaus sūnumi.

Pirmieji ir iki dabar išlikę krikščioniški Kūčių ir Kalėdų simboliai bei papročiai ganėtinai skiriasi nuo visuotinai priimtų populiariųjų šios dienos simbolių bei tradicijų. Kūčios krikščioniui – pirmiausia vigilijos, t. y. budėjimas. Krikščionių bendruomenėms pirmaisiais amžiais buvo būdinga susirinkti didesnių švenčių išvakarėse, kartu meldžiantis ir giedant budėti iki aušros, laukiant grįžtančio Jėzaus. Buvo tikima, jog Kristus grįš naktį, todėl naktimis buvo deginami žiburiai, nemiegama ir, klausantis Dievo žodžio, laukiama Išganytojo. Kūčių šventime vigilijos persikelia į mūsų šeimas: „Bendra malda, būdravimas, šviesa, neprabangus valgis liudija apie šeimos atvirumą ateinančiam Kristui, byloja, kad Jis čia laukiamas, kad ši šeima nori gyventi pagal Jo paskelbtą Evangeliją.“ Taigi ne be reikalo Kalėdos yra laikomos šeimos švente: „Dievas pasirinko istoriškai egzistavusią šeimą, kad nuo jos prasidėtų kiekvieno mūsų išgelbėjimas.“

Vienas svarbiausių kalėdinių papročių krikščioniui – kalėdaičio laužymas. Kalėdaičio laužymo tradicija Europoje nėra itin paplitusi – randama tik Lietuvoje ir Lenkijoje, bet tradiciją šeimoje valgyti tam tikrą kalėdinę duoną turi daugelis kraštų. Kūčių vakare lauždami kalėdaitį – šeimos bendrystės, vienybės ir santarvės, tikinčiųjų vienybės su Bažnyčia ir Dievu simbolį – ▶

Krikščionių Kūčios ir Kalėdos

pasižadame šeimos nariams su jais dalintis džiaugsmais, rūpesčiais, meile, vienas kitam padėti. Pasidalinus kalėdaitį sukalbėta malda dar labiau sustiprina šeimos vienybę.

Dar vienas, kaip ir vigilijos, perimtas iš žydų tautos, yra žuvies valgymas. Žuvį – Mesijo simbolį – pirmieji krikščionys pritaikė Kristui. Laikui bėgant, žuvis tapo pasninko valgiu, simbolizuojančiu Jėzaus pergalę, o krikščioniui žuvies valgymas atitinkamai reiškia šios pergalės šventimą.

Tokie krikščioniški, tačiau sukultūrinti kalėdiniai simboliai, kaip prakartėlė, Kalėdų eglutė, kalėdinės dovanos, atsirado gerokai vėliau.

Prakartėlė į Kalėdų liturgiją Pranciškaus Asyžiečio dėka buvo įtraukta 1223 m. Tiesa, bažnyčiose vykdavo ir Išganytojo gimimo inscenizacijos, tačiau XVI a. antroje pusėje po Tridento susirinkimo jų atsisakyta ir jos perkeltos į miestų aikštes. Taigi bažnyčiose liko tik prakartėlės, kurias paprastai sudaro tvartelio imitacija, Kūdikėlis ėdžiose, Marija, Juozapas, piemuo su avimis, jaučiais ir asilu, Trys Karaliai bei žvaigždė. Marija yra pirmoji Kalėdų figūra – žmogiškosios sielos simbolis, kuris mums primena, jog Kristus mumyse gims ir tikras Kalėdas galėsime švęsti tik tada, jei savo sieloje būsime taip atsidavę, kaip buvo atsidavusi Marija. Savanoriškas paklusnumas, kad ir kokia būtų jo kaina, yra dvasinio gimimo sąlyga. Tai, jog Kristus gimė tvartelyje, taip pat turi reikšmę ir prasmę bei neša mums žinią: jeigu Jėzus galėjo gimti tokioje vietoje, vadinasi, Jis gali gimti kiekviename iš mūsų, kad ir kokie nusidėję bebūtume. Suteikiama galimybė, nors ir jaučiamės neverti, priimti Dievą, atnešantį mums naują gyvenimą, kad galėtume gimti iš naujo.

Eglutės puošimas taip pat nėra sena tradicija. Kalėdų eglutė pirmą kartą minima 1605 m. Tuomet tai būdavo mažos eglutės, statomos ant stalo, puošiamos obuoliais ir saldumynais (dažniausiai kepiniais). Vėliau jos imtos puošti ir žvakutėmis. Visuotinai į Vakarų Europos liaudies kultūrą eglučių puošimas įėjo tik XIX amžiuje, o Lietuvoje – XX a. pradžioje. Vatikane, popiežiaus Jono Pauliaus II sumanymu, eglutė, kaip Kalėdų šventės atributas, pirmą kartą buvo pastatyta 1982 m. Popiežius teigė, kad žiemą eglė – amžinai žaliuojantis medis – tampa nemirštančio gyvenimo simboliu, gyvenimo medžiu, mums simbolizuojančiu Kristų – didžiausią Dievo dovaną žmonijai. 2004 m. gruodį Jonas Paulius II kalbėjo: „Kalėdinė eglė mums neša žinią, kad gyvenimas yra amžinas, jeigu dovanojame vienas kitam daugiau savęs, o ne materialių daiktų, per draugystę, nuoširdžią meilę, brolišką pagalbą ir atleidimą, per pasidalintą laiką ir abipusį išklausymą.“

O kokios Kalėdos be dovanų, kurias Kūčių naktį atneša Kalėdų Senelis? Jo prototipu gali būti laikomas šv. Mikalojus, krikščionių vyskupas iš Miros (*Demre miestas dabartinėje Turkijos teritorijoje*). Teigiama, kad Mikalojus, gyvenęs III a. pab. – IV a. pr., buvo gilaus tikėjimo, uoliai savo pareigas Dievui atliekantis žmogus. Būdamas itin jautrus artimo vargui, noriai dalijosi turtu su to stokojančiais – dažnai slapta palikdavo dovanų neturtingiems žmonėms, nelaukdamas padėkos ar atpažinimo.

Lietuviški Kūčių ir Kalėdų papročiai. Kūčių vakarą, nusileidus saulei ar sužibus vakarinei žvaigždei, buvo sėdamasi prie Kūčių stalo. Šienas po staltiese, dvylika patiekalų, simbolizuojančių 12 mėnesių arba 12 Kristaus apaštalų, tuščia lėkštė mirusių šeimos narių vėlėms, javų pėdas trobos kampe, kaip derliaus ir skalsos viltis, buvo pagrindiniai Kūčių vakaro atributai. Kūčių valgių, paprastai ruoštų iš ankštinių augalų, grūdų, aguonų, sėmenų, daržovių, miško ir sodo gėrybių, žuvies. Susėdus prie Kūčių stalo pirmiausia būdavo meldžiamasi, laužomas kalėdaitis, o iškart po vakarienės būdavo buriama: iš po staltiesės traukiamas šiaudas, tikintis kuo ilgesnio, nes tuomet, buvo tikima, linų derlius bus gausesnis, gyvenimas ilgesnis ir santuoka ankstesnė; jaunimas užsiimdavo burtais ateičiai nuspėti (šešėlių stebėjimas, šunų lojimo ar gaidžių giedojimo klausymas, tvoros statinių skaičiavimas apglėbus, klausymas po langu ir gausybė kitų). Kūčių diena lietuvių tautos kultūrinių vertybių kontekste išsiskiria didžiausiu poveikiu ateičiai, kadangi buvo tikima, jog tą dieną elgiantis vienaip ar kitaip galima lemti sėkmę kitiems metams beveik visose srityse.

Lietuviškos Kalėdos seniau buvo švenčiamos tris ar net keturias dienas. Pirmoji jų buvo ramybės ir šeimos diena, kada buvo einama į bažnyčią, o grįžus – valgomi šventiniai valgiai ir ilsimasi. Antroji diena – Šv. Stepono diena – buvo svečiavimosi ir jaunimo diena. Trečiąją – Ledinę dieną – buvo meldžiamasi, kad ledai neišmuštų javų.

Taigi lietuviškame Kūčių ir Kalėdų šventime susipynusios krikščioniškos ir pagoniškos tradicijos. Į krikščioniškas Kūčias, kurių centre yra Jėzaus gimimas, įsiterpia senųjų derliaus švenčių, mirusiųjų pagerbimo, saulėgrįžos papročiai. Pagrindinis veiksnys, seniesiems papročiams persiorientuojant į Kūčių papročius, buvo kalėdaičių, į Lietuvą atėjusių per Lenkiją, pasirodymas. Taip pat indėlį į išlikusius iki mūsų dienų Kūčių papročius turėjo poslinkiai bažnytinėje ir buities kultūroje XVI–XVII a. pr., kada kalėdinėse giesmėse ir vaizdiniame mene išpopuliarintas Kristaus gimimas tvartelyje, tarp gyvulių, tampa ypač artimas žemdirbio pasaulėvaizdžiui. Geru žmogumi laikomas tas, kuris gerbia ir myli kitus, senelius, tėvus, yra darbštus, vikrus, vengia skolų, yra atlaidus, dalinasi su kitais, šelpia elgetas ir neturtingus.

Kalėdų simboliai – tai durys, pro kurias įėjęs kiekvienas žmogus gali išgyventi bei pajusti Kristaus gimimą, prisiliesti prie pačios Kalėdų paslapties širdies.

Pagal lk.katalikai.lt

Gruodžio mėnesio liturginis kalendorius

6 – II Advento sekmadienis
8 – Švč. Mergelės Marijos Nekaltasis Prasidėjimas
13 – III Advento sekmadienis (Gaudete)
20 – IV Advento sekmadienis
24 – Kūčių vakaras- Kristaus Gimimo Vigilija
25 – Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gimimas (Kalėdos)
26 – Šv. Steponas, pirmasis kankinys
27 – Šventoji šeima: Jėzus, Marija ir Juozapas
28 – Šv. Nekaltieji Vaikeliai, kankiniai

Pagal lk.katalikai.lt

RAŠO PARAPIJIEČIAI

Gydytojos laiškas „Jei dabar mane girdi“

Labas, Esu Tavo parapijietė. Turbūt kada nors prasilenkėm eidami į Prisikėlimo Šventovę, galbūt net susižvalgėm per ramybės palinkėjimą. Taip pat esu gydytoja. Dirbu Kauno klinikose, gydau sunkiausius žarnyno ir kepenų bei kasos ligomis sergančius Lietuvos žmones. Mane neramina Codiv-19 pandeminė situacija, griūvanti sveikatos sistema ir dėl to mirštantys žmonės. Suprasdama, kad kiekvienas iš mūsų esame už tai atsakingi, drįstu kreiptis į Tave su prašymu – priimk Švenčiausiąjį Sakramentą į rankas.

Kai nusiimi kaukę ir išsižioji, nesąmoningai iškvepi orą. Maži lašeliai iš Tavo burnos nusėda ant Kristaus Kūno ir Jį Tau teikiančiojo kunigo rankų, drabužių, veido. Jei netiki, prieik prie veidrodžio ir neskubėdamas, švelniai pravėręs burną, iškvėpk. Pasižiūrėk – rasa, drumsčianti vaizdą, yra tai, ką nešioji savyje. Galbūt ten yra ir Covid-19 viruso dalelių. Neskubėk sakyti, kad ne, nes niekada negali būti tuo tikras. Net jei nekosi, nekarščiuoji ar nedūsti, gali būti, kad sergi be simptome forma, o gal ligą pajusi jau netrukus. 72 valandas iki simptomų pradžios dar esi visai sveikas, bet jau gali užkrėsti kitus.

O kas, jei paskui Tave prie Kristaus artėja senyvas vyras kasdien kartu su tavim besimeldžiantis Šv. Mišiose, ar moteris, iškraipytais sąnariais, naudojanti imunitetą mažinančius vaistus, ar aš, kasdien susidurianti su sunkiomis ligomis sergančiaisiais. Mes galime susirgti, nes Šv. Komuniją mums duoda tos pačios, tavo kvapu nusėdusios kunigo rankos.

Ar žinai, kaip šiandien atrodo ligoninė, kurioje gydomi Covid-19 liga sergantieji? Nėra nei vienos laisvos lovos, nėra nei vieno laisvo deguonies vamzdelio, į intensyvios terapijos skyrių perkelti kritiškai pablogėjusį nėra jokios galimybės. Žmonės miršta dėl to, kad jau nebėra pajėgumų juos išgelbėti. Vienas gydytojas prižiūri daugiau nei 120 pacientų, slaugytoja - daugiau nei trisdešimt. Jie visi apsirengę kaip kosmonautai, negali nei nueiti į tualetą, nei atsigerti, nei paprasto prakaito nuo kaktos nusibraukti. O sergančiųjų vienatvė baisesnė net už dusulį.

Ar žinai, kaip atrodo ligoninė, kurioje gydomi kitomis sunkiomis ligomis sergantys pacientai? Juose guli Covid-19 virusu užsikrėtusieji. Jei šiandien žmogus suserga infarktu, insultu, sunkia žarnyno, inkstų ar kita liga, ir jam prireikia gydymo ligoninėje, tikimybė, kad užsikrės šia infekcija yra didesnė nei 90 procentų. Covid-19 apsunkina visas kitas ligas. Galbūt žinai, kad daugybė gydytojų, slaugytojų ir kitų ligoninėje dirbančių jau serga ar yra izoliuoti dėl tos pačios Covid-19 infekcijos. Per pastarąjį mėnesį numirė daugiau nei 800 žmonių nei pernai. Jie nebuvo užsikrėtę šiuo virusu, bet dėl pandeminės situacijos nesulaukė tinkamos medikų pagalbos.

Sakysi, kokia gi tikimybė, kad į burną priimdamas Šv. Komuniją gali užkrėsti kitus? Nedidelė, bet prieš pasirinkdamas tokį būdą, pagalvok, ar galėtum pažiūrėti į akis jaunam gydytojui, kurio akivaizdoje šiąnakt numirė trys žmonės, nes dėl didžiulio pacientų srauto nebuvo pakankamai deguonies prieigų ir užtektinai kvėpavimą palaikančių aparatų. Pagalvok, ar nenusuktum akių nuo žmogaus, kuris prieš savaitę paslydęs susilaužė koją ir patekęs į ligoninę užsikrėtė Covid-19 virusu, todėl šiandien guli ligoninės palatoje, dūstantis, kosintis, išsigandęs ir vienišas. Ar galėtum drąsiai žvelgti į moterį, kuri slaugo senolius ir atėjus į Šv. Mišias, priimdama Šv. Komuniją, kartu su Tavimi rizikuoja ne tik savo, bet ir visų savo globotinių sveikata ir gyvybe.

Nesu be nuodėmės, nemesiu akmens, jei atvyksi pas mane, priimsiu tave ir neklausiu, ar saugojai save ir kitus, ar padarei viską, kas tavo galioje, gydysiu tave kaip galiu geriausiai, net jei būsiu pavargus, nusivylus, perdegus. Žinok, šį sekmadienį negalėsiu priimti Švč. Sakramento, nes nenoriu rizikuoti tais, kurie nuo manęs priklauso, tarp jų ir Tavimi.

Todėl prašau, jei dabar girdi mane, neužkietink širdies. Saugoti save šiandien yra pagrindinis Tavo geras darbas artimui. Galbūt to žmogaus nepažįsti, niekada nematei ir nesutiksi, o galbūt tai Tavo kaimynas, su kuriuo dar vakar sveikinaisi, ar Tavo parapijos kunigas, kuris klausė Tavo išpažinties.

Priartėjęs prie Švenčiausio Sakramento nenusiimk kaukės, ištiesk sukryžiuotas rankas, kairys delnas virš dešiniojo. Tegul gula gimstantis Kristus į Tavo rankas tarsi į ėdžias. Pasitrauk porą žingsnių į šalį ir, žvelgdamas į altorių, dešine ranka atsargiai paėmęs Jį, priimk į savo nuolankią širdį. Tegul Šv. Kalėdų džiaugsmas ir viltis būna atlygis už Tavo gerą darbą.

Tavo artimoji Irma

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas... Kristaus Prisikėlimo parapijos referentę Aldoną Narušienę

Vilius MISEVIČIUS

Įvairiais reikalais užsukusius į Kristaus Prisikėlimo parapijos raštinę interesantus pirmiausia pasitinka parapijos referentė Aldona Narušienė. Per šešiolika metų šiose pareigose didelę patirtį įvairiapusėje Bažnyčios veikloje sukaupusi, greit ir kompetentingai sprendžianti įvairias užduotis ši darbuotoja yra Kauno arkivyskupijos I dekanato dekano ir parapijos klebono mons. Vytauto Grigaravičiaus pagalbininkė. Jai daug tenka bendrauti su kitų bažnyčių klebonais, rektoriais, kunigais bei Kauno arkivyskupijos sielovados centrų vadovais. Ji ilgametė Pastoracinės tarybos narė, rengia ir tvarko parapijos „Prisikėlimas“ internetinę svetainę. Jos fotografuotos nuotraukos puošia „Prisikėlimo“ laikraštį. Nors apie savo asmeninį gyvenimą ji nemėgsta atvirauti (jos žodžiais tariant, „dirbu savo darbą raštinėje, jaučiu atsakomybę už atliktus darbus, pareigą kuo kruopščiau juos atlikti”), kviečiame iš arčiau susipažinti su šia ne tik įvairiapuse asmenybe, bet ir simpatiška bei visada elegantiškai atrodančia, daug vidinio gėrio turinčia moterimi.

Prisimindama vaikystę, kuri kiekvienam sukelia pačias šilčiausias emocijas, pašnekovė kalbėjo: „Esu kilusi iš Suvalkijos mažo miestelio. Tėvai nuo mažens pratino eiti į bažnyčią. Mama anksti prikeldavo ir liepdavo kartu skubėti šventovėn, sakydavo, kai grįši – galėsi pamiegoti. Mums, mažiesiems, bažnyčioje būdavo neįdomu, nes pamaldos vykdavo lotynų kalba, kunigas aukodavo šv. Mišias atsisukęs į altorių – nugara į maldininkus, o kai atsibosdavo ir pradėdavau dairytis, kas ką veikia bažnyčioje, mama subardavo: „Nesisukinėk, sėdėk ramiai, matai, Dievulis žiūri ir viską mato, būsi nubausta.“ Paaugusi dalyvaudavau procesijose barstant gėles, o labiausiai patikdavo per atlaidus, nes gaudavome saldainių... Dar įstrigo atmintin pirmoji Šv. Komunija. Dieve mano, atrodo, viską žinau, poterius išberiu kaip žirnius į sieną, o kunigui paklausus, baisiai išgandau ir... atsakymas neigiamas. Žinoma, ašaros,

Svečiuose pas... Kristaus Prisikėlimo parapijos referentę Aldoną Narušienę

nes kiti vaikai jau viską moka, o mane kelis kartus egzaminuoja. Tas pats ir su Sutvirtinimo sakramento pamokėlėmis... Tais laikais kunigas buvo „Šventasis Tėvelis“, tėvai akcentuodavo, kad reikia klausyti kunigo, ir jo labai bijojau. Jau gyvendama Kaune, turėjau galimybę pabendrauti su keliais mūsų šeimos pažįstamais vaikinais, kurie mokėsi Kauno kunigų seminarijoje. Jiems perduodavau mamos megztas kojines, pirštines, truputį skanumynų. Tada lankydamasi seminarijoje pajutau, kokia griežta tvarka, stebėjausi šių vaikinų siekiu, tikslu ir ištverme siekti kunigystės. Vėliau pasikeitė nuomonė apie kunigus, supratau, kad jie tokie patys žmonės kaip ir mes, nuoširdūs, draugiški. ”

Aldonai ypač įsimintini buvo 1993-ieji metai. Kaip ir dauguma Lietuvos gyventojų, ji laukė Popiežius Jono Pauliaus II istorinio vizito. „Tampu savanore, gaunu kortelę ir oranžinę beretę. Jau 5 val. ryto kartu su savanoriais esu Kauno Santakoje. Talkiname gausiems piligrimams, vykdome vadovų užduotis. Koks didis džiaugsmas, jaudulys, neapsakoma palaima apėmė pirmą kartą gyvenime matant popiežių ir klausantis jo įsimintinų kalbų”, – prisiminė Aldona.

1997 metais į pirmąsias šv. Mišias atstatomojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje A. Narušienė atėjo vedama smalsumo, nes ir ji, kaip dauguma Lietuvos žmonių, aukojo plytas šios šventovės atstatymui. Būsima bazilika dar buvo pilna statybinių pastolių, vietoje grindų buvo grubus betonas, maldininkams – keliolika paprastų suolų, o šv. Mišios aukotos už mirusius šventovės statytojus bei rėmėjus, prašant Dievo palaimos bei palaikymo gyviesiems. Tikėjimas, kad iš buvusios Kauno radijo gamyklos atgyja šventovė, suteikė daug dvasinio džiaugsmo (beje, ir jos mama dirbo tuometiniame „Bangos“ susivienijime). Tada Aldona neįsivaizdavo, kad po kelerių metų bus šios Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenės nare.

2004 m. A. Narušienė tapo Kristaus Prisikėlimo parapijos referente. „Tada buvau pirmoji referentė Kauno arkivyskupijoje. Atvykę į raštinę tikintieji, pamatę moterį, ne vienuolę, sutrikdavo ir reikalaudavo pakviesti kunigą. Taip, pradžioje buvo sunku, pasitaikydavo kuriozišku situacijų, net ašarų. Bet artimi bičiuliai ir kunigai savo patarimais, malda leido išspręsti problemas, rasti išeitį iš sunkių situacijų. „Mano stiprybės šaltinis – rožinis, malda, padėka Dievui ir Švč. Mergelei Marijai, parapijiečių ištartas nuoširdus ačiū. Džiaugiuosi žmonėmis, kuriais galima pasitikėti, pasidalyti džiaugsmais ir rūpesčiais, kurie neapsimetinėja, nepataikauja ir sako tiesą“, – akcentavo Aldona.

Ir taip jau šešiolika metų – parapijos referentė. Kasdienybėje jai tenka bendrauti su parapijos darbuotojais, bendruomenės nariais, susitikti su įvairiais interesantais. Visus reikia išklausyti, geranoriškai jiems patarti, padėti išspręsti problemas. „Neslėpsiu, būna dienų, kai pasakau griežtesnį žodį pakeltu tonu, tada labai išgyvenu, graužiuosi, kad taip atsitiko, vėl viską permąstau savyje, kodėl taip įvyko, darau išvadas – atsiprašyti, o tada palengvėja. Iškilusius klausimus ir problemas visada padeda išspręsti parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Džiugu, kad vienas kitą suprantame iš keleto žodžių. Tai ilgų bendro darbo metų rezultatas. Labai dėkoju klebonui už jo geranoriškumą, kantrybę, nuoširdumą, toleranciją, už patarimus ir… pabarimus, nes visa tai padeda geriau atlikti pareigas, ugdo ir kuria darbingą nuotaiką. Monsinjoro tarnystės parapijoje įspūdinga patirtis ir jo patarimai man ypač padeda, kai su parapijos raštinės darbu reikia supažindinti atliekančius praktiką Kauno kunigų seminarijos klierikus“, – nuoširdžiai pasakojo pašnekovė.

Prakalbome ir apie iškeliavusius pas Amžinąjį Tėvą parapijos dvasininkus, su kuriais jai teko darbuotis. A. Narušienė jautriai kalbėjo apie altaristą kun. Vaclovą Aleksandravičių, kurį visi vadino „tėveliu“, kun. Viktorą Brusoką, išsakė prisiminimus apie kun. Juozą Gražulį ir kun. Virgilijų Dudonį. „Jie, sėdėdami parapijos raštinėje prie arbatos puodelio, dosniai dalijosi išmintimi ir patarimais. Jų išėjimas – skaudi netektis parapijai, o mums, buvusiems bendradarbiams, gilus liūdesys, ypač kai kun. Juozas ir kun. Virgilijus paliko šį pasaulį netikėtai, neatsisveikinę su mumis“, – kalbėjo parapijos referentė.

Aldona dažnai lankosi savo pamėgtoje Kauno arkikatedroje – “tikroje Bažnyčioje”, kaip vadindavo šią katedrą vaikystėje. Pasimelsti ir padėkoti Dievui užsuka ir į kitas miesto bažnyčias (pasak Aldonos, jai norisi pabūti kitoje aplinkoje ir vienumoje), o kai būna tėviškėje – nepraleidžia progos pasimelsti Jūrės miestelio koplyčioje.

Ši moteris, mylinti gamtą, mėgsta darbuotis savo tėviškėje, vasaros atostogas leidžia prie ežerų. Ji pagal galimybes sportuoja, mėgsta keliauti. Aldonai išliko nuostabūs prisiminimai iš Taize pasaulio jaunimo susitikimo Vienoje. Ji dėkinga Dievui už dovaną dalyvauti šv. Mišiose Šv. Petro aikštėje Vatikane ir gauti popiežiaus Pauliaus II (1999 m.), popiežiaus Benedikto XVI (2008 m.) ir popiežiaus Pranciškaus (2013 m.) palaiminimus.

Laikas nepaliaujamai bėga. Netrukus švęsime šv. Kalėdas ir minėsime Kristaus Prisikėlimo bazilikos 16-ąsias konsekracijos metines. „Trumpam stabtelėsime ir vėl tolyn į kitus metus, į naujus sumanymus bei tolesnius darbus. Tegul šis sunkus metas, kai išgyvename pandemiją, nesustabdo mūsų džiaugsmo užgimusiam Kūdikėliui Jėzui! Būkime sveiki ir laimingi, dalykimės krikščioniška meile!“, – optimistiškai nuteikia Aldonos Narušienės žodžiai.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Dėkojame už pagalbą parapijos aktyviausiems!

Jau gražia tradicija yra tapę kiekvienų metų pabaigoje padėkoti aktyviausiai į parapijos gyvenimą įsitraukusiems parapijiečiams, savanoriams, darbuotojams ir rėmėjams. Kaip simbolinė padėka už nenuilstantį darbą yra Naujųjų metų kalendorius, kuriuo apdovanojami visi veikliausieji bendruomenės nariai. Šie metai ne išimtis – 2021 m. kalendoriuje grožimės Kauno Kristaus Prisikėlimo bazilika nuo Akropolio aikštelės stogo ir kartu dėkojame fotografui E. Petkevičiui, pasidalijusiam savo kūriniu ir leidusiam jį naudoti 2021 m. kalendoriuje.

Vyksta labdaringa šv. Kalėdų dovanų akcija „Sriubos“ valgyklos lankytojams

Įžengėme į Adventą su viltimi, laukdami susitikimo su Dievu, apmąstydami, ką mes padarėme, kad Kalėdos būtų mumyse. Tai ypač jaučiame paskutinėmis Advento dienomis, kada mūsų visų mintys, geri darbai ir siekiai sutelkti kuo prasmingiau, pamaldžiau ir su meile sutikti užgimusį Atpirkėją.

Advento laikotarpiu parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius kviečia parapijiečius įsijungti į labdaringą šv. Kalėdų dovanų akciją, skirtą „Sriubos“ valgyklos lankytojams, dovanojant šiltas kojines, šalikus, pirštines, kepures.

„Kad Kalėdų laukimo džiaugsmas būtų kilnus ir prasmingas, atiduokime bent dalelę šilumos tiems, kuriems labiausiai jos reikia, užtieskime baltą staltiesę ne tik ant stalo, bet ir savo širdyse. Jūsų megztos šiltos kojinės, pirštinės, šalikai bei kepurės tesušildo Kūčių dieną vargstančių širdis ir apgaubia Kristaus meile“, – kalbėjo klebonas.

Džiugu, kad pintinės su dovanomis vis pilnėja ir pilnėja. Dėkojame, kad esate neabejingi likimo nuskriaustiems žmonėms.

Rašykite: Laikraščiui „Prisikėlimas“, Žemaičių g. 31b, 44147 Kaunas. El. p. prisikelimas.redakcija@gmail.com, www.prisikelimas.lt. prisikelimas.
Vyriausiasis redaktorius – parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius. **Redkolegija** – A. Bancevičienė, V. Lendraitis, J. Matikovienė, V. Misevičius, D. Starkutė, N. Strikulys.